

Strony w postępowaniu głównym

Pál Aranyosi

Druga strona postępowania: Generalstaatsanwaltschaft Bremen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 3 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi⁽¹⁾ (2002/584/WSiSW) należy interpretować w ten sposób, że ekstradycja w celu przeprowadzenia postępowania karnego jest niedopuszczalna, jeżeli istnieją poważne podstawy wskazujące na to, że warunki pozbawienia wolności w państwie wydającym nakaz naruszają prawa podstawowe danej osoby i ogólne zasady zagwarantowane w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, czy też należy go interpretować w ten sposób, że państwo wykonujące nakaz w tych przypadkach może lub musi uzależnić rozstrzygnięcie o dopuszczalności ekstradycji od uzyskania gwarancji, że zostaną zapewnione odpowiednie warunki pozbawienia wolności? Czy państwo wykonujące nakaz może lub musi sformułować w tym względzie konkretne wymagania minimalne w stosunku do gwarantowanych warunków pozbawienia wolności?
- 2) Czy art. 5 i art. 6 ust. 1 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (2002/584/WSiSW) należy interpretować w ten sposób, że organ sądowy wydający nakaz jest także uprawniony do udzielenia gwarancji, iż zostaną zapewnione odpowiednie warunki pozbawienia wolności, czy też uprawnienie to regulują krajowe przepisy dotyczące podziału kompetencji państwa członkowskiego wydającego nakaz?

⁽¹⁾ Dz.U. L 190, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 20 maja 2015 r. w sprawie T-456/10 Timab Industries i CFPR/Komisja, wniesione w dniu 27 lipca 2015 r. przez Timab Industries i Cie financière et de participations Roullier (CFPR)

(Sprawa C-411/15 P)

(2015/C 320/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie: Timab Industries i Cie financière et de participations Roullier (CFPR) (przedstawiciel: N. Lenoir, avocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 20 maja 2015 r. wydanego w sprawie T-456/10;
- odesłanie sprawy do Sądu w celu obniżenia we właściwy sposób kwoty grzywny;
- incydentalnie, stwierdzenie, że Sąd naruszył prawo do sprawiedliwego procesu ze względu na nadmierny czas trwania postępowania sądowego;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą pięć zarzutów zmierzających do uchylenia zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył zasady dotyczące ciężaru dowodu oraz prawo do obrony, uznając, że zadaniem skarżących było udowodnienie w trakcie postępowania ugodowego, że nie uczestniczyły one w kartelu przed rokiem 1993.

W drugiej kolejności podnoszą one, że Sąd naruszył ich prawo do nieoskarżania samego siebie oraz prawo do obrony. Według nich Sąd nie wykonał swego nieograniczonego prawa orzekania, rezygnując z przeprowadzenia kontroli obowiązku dowodowego Komisji w odniesieniu do domniemanych „oświadczeń” skarżących, co miało znaczący wpływ na ustalenie wysokości grzywny.

W trzeciej kolejności wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd przekroczył zakres przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania, uznając za „nowe elementy” uznanie przez Komisję, po wycofaniu się skarżących z postępowania ugodowego, że nie uczestniczyły one w kartelu w latach 1978–1992, po to by móc uzasadnić wymierzenie znacznie większej grzywny za naruszenie, którego czas trwania był istotnie ograniczony.

W czwartej kolejności wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył swe nieograniczone prawo orzekania, przedstawił w wyroku wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie, dopuścił się naruszeń prawa przy stosowaniu postępowania ugodowego oraz naruszył zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania, zatwierdzając prawie całkowite uchylenie obniżek ze względu na współpracę przyznanych w trakcie postępowania ugodowego, w sytuacji gdy skarżące nie mogły racjonalnie spodziewać tak daleko idącej w skutkach decyzji.

W ostatniej kolejności wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi, że naruszył on swe nieograniczone prawo orzekania, a także zasady równego traktowania oraz indywidualizacji kar.

Incydentalnie wnoszące odwołanie zwracają się w końcu do Trybunału o stwierdzenie, że Sąd zlekceważył prawo do sprawiedliwego procesu, naruszając art. 47 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ze względu na to, że czas trwania postępowania był nadmiernie długi.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 27 lipca 2015 r. – Elaine Farrell/Alan Whitty, Minister for the Environment, Ireland
i Attorney General, Motor Insurers Bureau of Ireland (MIBI)**

(Sprawa C-413/15)

(2015/C 320/28)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Powód w pierwszej instancji: Elaine Farrell

Druga strona postępowania: Alan Whitty, Minister for the Environment, Ireland i Attorney General, Motor Insurers Bureau of Ireland (MIBI)